एकस्य कष्टस्य न यावदन्तं गच्छाम्यहं पारमिवार्णवस्य ।
तावद्द्वितीयं समुपस्थितं मे छिद्रेष्वनर्था बहुलीभवन्ति ॥१८७॥
यावदस्खलितं तावत् सुखं याति समे पथि ।
स्खलिते च समुत्पन्ने विषमं च पदे पदे ॥ १८८ ॥

किं च। यन्नम्रं सरलं चापि तच्चापत्सु न सीदति । ५
धनुर्मित्रं कलत्रं च दुर्लभं शुद्धवंशजं ॥ १८९ ॥
न मातरि न दारेषु न सोदर्ये न चात्मजे ।
विश्रम्भस्तादृशः पुंसां यादृग्मित्रे निरन्तरे ॥१९०॥

यदि तावत् कृतान्तेनात्र धननाशो मे कृतः। मम मार्गश्रान्तस्य विश्रामस्तत् कथं मित्रो ऽप्यपहृतः। अपरमपि मित्रं भविष्यति। परं १० मन्थरकसमं न स्यात्। उक्तं च यतः।

असुखैश्च विनालापो गुह्यस्य कथनं तथा ।
विपद्विमोक्षणं चैव मित्रतायाः फलत्रयं ॥ १९१ ॥

तदस्य पश्चान्नान्यत् सुहृन्मे। तत् किं ममोपर्यनवरतं व्यसनशरैर्वर्षति विधाता। कथमादौ तावद्वित्तविनाशः। ततः परिवारभ्रंशः। ततो १५ देशत्यागः। ततो मित्रवियोग इति। अथवा स्वरूपमेवैतत् सर्वेषामपि जन्तूनां जीवितधर्मस्य। उक्तं च यतः।

कायः सन्निहितापायः सम्पदः क्षणभङ्गराः ।
समागमाः सापगमाः सर्वेषामेव देहिनां ॥ १९२ ॥

तथा च। क्षते प्रहारा निपतन्त्यभीक्ष्णं धनक्षये दीव्यति जाठराग्निः। २०
आपत्सु वैराणि समुल्लसन्ति छिद्रेष्वनर्था बहुलीभवन्ति ॥१९३॥

अहो साधूक्तं केनापि ।

प्राप्ते भये परित्राणं प्रीतिविश्रम्भभाजनं ।
केन रत्नमिदं सृष्टं मित्रमित्यक्षरद्वयं ॥ १९४ ॥

एतस्मिन्नन्तर आक्रन्दनपरौ चित्राङ्गलघुपतनकौ तत्रैव समागतौ। २५